

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de Maj 1887.

36te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentskab.

Dplæst den 8de April 1887 i General-Konferencen i Provo, Utah.

Kjære Brødre og Søstre:

Vi have atter formedelst den Almægtiges Barmhjærtighed en Lejlighed til at henvende os til Eder i en Epistel. Det vilde være os en stor Glæde, om vi mundtlig kunde meddele Eder vore Anstuelser, men formedelst Omstændighederne, med hvilke I ere bekendte, er denne Tilfredsstillelse os berøvet; dog glæder det os, at vi endnu nyde det Privilegium at meddele Eder nogle faa af vore Tanker ved Skrivelse. Vi have dybe Taknemmelighedsfølelser til Gud for hans Godhed og Barmhjærtighed mod sit Folk. Vi have ogsaa for vort eget Vedkommende Marsag til at føle taknemmelige, fordi han har bestyret os.

Zion har gjennemgaaet en Række af Prøver, som Gud uden Tvivl vil vende til vort Gavn. De sidste to og et halvt Aars Erfaring har overbevist os om, at det guddommelige Forsyn har vaaget over os og styret Begivenhederne, som de Hellige have været underkastede. Uagtet disse Prøver have været pinlige for

Mange, saa vil Dagen dog komme, naar de Hellige skulle erkjende, at de have været et Middel til at bringe store Betsignelser til Zion.

De tolv Apostle og deres Raadgivere have arbejdet med stor Virksomhed iblandt Folket, for saa vidt som de have haft en Lejlighed, og de have med Flid søgt at opfylde de Pligter, som hvile paa dem. Alles Helbred har været god. Nylig ankomne Breve fra dem, som ere udenfor Territoriet, bringe den Nyhed, at de glæde sig i deres Arbejde og nyde Fremgang i Udførelsen deraf. De sidste Nyheder fra Præsident Woodruff bragte os den Forvisning, at hans Helbred er god, og uagtet han nu er over 80 Aar gammel, synes hans Legemes og Aands Styrke dog at være usvækket.

Vi ere i Nydelsen af god Helbred og i Stand til at udføre vore Pligter med Tilfredsstillelse til os selv, og vi glæde os i den Frihed, som vi nyde. Præsident Josef F. Smiths Helbred har været daarlig, men han er nu atter rask.

De glædeligste Nyheder, som vi kunne meddele Konferencen i vor Epistel, er, at vi fra alle Dele af Landet høre tilfredsstillende Rapporter om Folkets Tro og Nidkærhed i at udføre deres religiøse Pligter. Der har muligvis ikke i nogen Tid af vor Historie været en større Tilbøjelighed udvist af Folket til at besøge deres Forsamlinger paa Sabbaten og paa Fastedagene, saavel som Bønneforsamlingerne, som have været afholdte om Aftenen i Ugedagene. Forsamlinger have været holdte i passende private Boliger i mange Kvarterer i By- og i Landdistrikterne overalt i disse Bjerge. Disse Forsamlinger have almindelig været overfyldte og ere blevene benyttede af de Vldste til at give Belæring; og de Hellige have bedet og baaret deres Vidnesbyrd. Alle de Vldste, som have været frie og kunnet rejse omkring blandt Folket, have været enige om at sige, naar de have afgivet en Beretning om Resultatet af deres Arbejde til os, at saalangt deres Erfaring strakte sig, har der aldrig været en Tid, at Forsamlingerne have været saa overfyldte, som de have været den henrundne Vinter. Disse Vidnesbyrd om Folkets Tro og Nidkærhed er overordentlig tilfredsstillende for os. Vi ere blevene opmuntrede ved at lytte til dem; thi vi vide, at naar de Sidste-Dages Hellige omvende sig fra deres Synder og overgive sig til at holde Guds Befalinger, da kunne deres Tjender ikke faa megen Magt over dem.

Som et Folk have vi i den forbigangne Tid været ligegyldige i mange Henseender. Pligtforsømmelse har været alt for almindelig overalt. Sykkeli har for en Del vist sig, og Ligegyldighed har hersket paa mange Steder i Henseende til at holde Guds Love, hvilket ikke er i Overensstemmelse med Evangeliets Aand. Som en Følge heraf har Herren tilladt

Forsølgelser og Prøver at komme over sit Folk, hvilke have haft den Virkning at opvække de Hellige til større Nidkærhed. Naar Herren skjuler sit Ansigt for sit Folk af en eller anden Aarsag og er langsom til at høre deres Raab, da vil en sand Omvendelse fra deres Side bringe dem i Yndest hos Gud og faa hans Ansigt til at smile over dem. Dette har været Tilfælde i enhver Tidssalder, naar Gud har haft et Folk paa Jorden. Vi have ofte set dette udvist i vore Dage. Vi have aldrig frygtet for Folkets eller for Bærkets Fremgang, naar de Sidste-Dages Hellige have udført deres Pligter og deres Religions Fordringer; men naar de have været ligegyldige og forsømmelige, eller ulyhige og haardhjærte, da have vi skjælv; thi Herrens Brede har været opvaagnet imod dem, naar de have været i en saadan Tilstand, og hans Straf har været tilbøjelig til at falde paa dem. Herren vil ikke tillade sine Tjender eller sit Folks Tjender at have Overhaand over dem nogen laug Tid, dersom de holde sig nær til ham og ere flittige i at gjøre hans Vilje. De herligste og mest opmuntrende Forjættelser ere givne dem, som holde hans Befalinger, og som søge alvorligt at efterleve Saliggjorelsens Principer, som han har aabenbaret. Naar Folket er i den Tilstand, da kunne deres Tjender ikke faa megen Magt over dem.

Vi tilstrive vore Tjenders Mislykke i at udføre deres ugubelige Planer i Kongressens sidste Session til, at de Hellige have været mere tro til deres Bekjendelser og have opsendt deres Bønner i ydmyg Tro til Himlens Gud for hans Bestyrelse. Naar vi overveje Bestaffenheden af de Bestemmelser, som først vare udarbejdede, og som vore Tjender havde til Hensigt at gennemføre og gjøre til Lov, saa er det tydeligt at forstaa, at vor Fader i Himmelen har forstyrret deres ugubelige

Hensigter. Det saa ud til for en Tid, at enhver Frihed vilde blive os berøvet, og at vi skulde blive underkastede det mest afskyelige Tyranni og fratagne enhver Rettighed, som tilhører frie Mænd. Endstjænt de Bestemmelser, som bleve vedtagne, ere modstridende sande republikanske Principer, saa søle vore Fjender sig dog stufede i deres Planer og overvundne; medens de Hellige glæde sig i Guds Godhed og søle sig forviisfede om, at de ved hans Hjælp og deres egen Trofasthed i at holde hans Befalinger og stole paa ham, skulle være i Stand til uden stort Tab at overvinde alt, hvad Rigets Fjender skulle have Magt til at bringe over dem.

Det er yderst nødvendigt, at de Lærdomme skulle overholdes, som tidligere have været givne til Kirkens Embedsmænd, og det er ikke nødvendigt atter at gjentage dem, men de bør sættes i Udsørelse i den Aand, hvori de ere givne. Stor Ansvarlighed hviler for nærværende paa de Ældste, som have Frihed, og de burde være utrættelige i deres Virksomhed, ære deres Præstedømme og gjøre alt, som staar i deres Magt, for at opbygge og bestyrke de Hellige til at efterleve disse hellige Principer, som Gud har aabenbaret. Et stort Ansvar hviler paa det mindre Præstedømme i disse Prøvelsens Dage. De nyde Fordele, som ere af uskatterlig Værdi. De besøge eller burde besøge de Hellige i deres Hjem. De samtale med dem ved deres Arner. De kunne se deres daglige Liv, og lære, hvori de behøve at blive opmuntrede og vejledte for at blive mere virksomme Sidste-Dages Hellige.

Naar Præsterne og Lærerne forstaa deres Pligter og søge at have Aanden af deres Kaldelse, da kunne de gjøre meget godt; thi de komme i Omgang med Folket, de blive bekendte med deres Mangler og Svagheder og ere i en Stilling, hvor de

kunne bestride de onde Tilbøjeligheder, som vise sig hos Forældre og Børn. Der er uden Tvivl i mange Tilfælde for megen Ensomighed i disse Besøg, en Tilbøjelighed til at rette vise Spørgsmaal, uden at samtale med dem paa en Maade, hvorved de kunne udfinde deres sande Følelser, og Aanden, som gjør sig gjældende i Familien, som de besøge. Saadanne Besøg ere i Almindelighed frugtesløse. For at gjøre dem saa gavnlige som de burde være, burde livlige og virksomme Mænd benyttes som Præster og Lærere. Mænd, som ere begavede, kunne finde en god Mark i de forstjellige Afdelinger af Kirken, hvor de kunne virke i Udsørelsen af disse Pligter. Unge Mænd, som ikke have haft en Erfaring, burde ledsages af dem, som have Erfaring, og de burde vises Nødvendigheden af at søge efter at have Guds Aand til at hvile mægtigen paa dem og lede dem i ethvert Ord, som burde siges til den Familie, som de besøge. De Lærdomme, som kunde være passende for én Familie, vilde maaske ikke være passende for en anden. Det viser sig derfor, at det er nødvendigt at være vejledet ved Guds Aand.

Der er en Tilbøjelighed som næsten grænser til Epidemii, hos nogle af de Unge paa nogle Steder til at ryge Cigaretter. Dette er en stiden og usund Vane og er stadelig i Almindelighed. Gud har talet saa tydeligt angaaende denne Gjenstand, at der ikke er Rum for noget Spørgsmaal angaaende det urigtige deri. Lærerne burde gjøre det til en speciel Opgave at tale fornøftig med de Unge og forelægge dem i al Venlighed og i en mild og belærende Aand det stadelige i denne Vane. Ingen Ulejlighed skulde spares for at standse dette Ondes Fremgang iblandt os. Ligeledes burde der advares mod den Vane at søre

gjæffelig Snak og bespottelig Tale, som unge Folk undertiden blive hengiene til, og det burde tildrage sig Lærernes Opmærksomhed. Denne Bane er ikke alene anstødelig for alle velopdragne Personer, men den er en stor Synd i Guds Næsyn, og burde ikke eksistere blandt de Sidste-Dages Helliges Børn.

I Præstedømmets Møder, som holdes i Distrikterne kunne Biskopperne, Raadgiverne og andre erfarne Væbster gjøre meget godt til de unge Mænd ved at lære dem angaaende disse Ting og give dem Forklaring om saadanne Spørgsmaal, som de maatte gjøre med Hensyn til de nærværende Begivenheder. Der er et stort Antal unge Mænd, som opvoxe i Zion, der kunne blive meget nyttige, dersom de blive lærte som de burde, til at opbygge Kirken og styrke Medlemmerne mod de mange Fristelser til at gjøre Ondt, for hvilke de ere udsatte, De ere i Almindelighed fulde af Iver og Nidkærhed og gode Forsætter, og behøve blot at blive ledede paa den rette Vej for at udføre et stort Arbejde.

Med Hensyn til vort timelige Arbejde, da er der muligvis ikke noget, som er af større Vigtighed end at skaffe vort Folk Arbejde. Naanden i den Herres Jesu Kristi Evangelium er ikke behaget ved Dovenskab. Vi tro ikke, at en Mand, som er i Besiddelse af denne Aand, kan være tilfreds, dersom han ikke er ivrig bestjættiget. Der komme Mange her fra andre Steder, der have været vante til at følge et vist Haandværk, i hvilket de ikke kunne finde Bestjættigelse, naar de komme her. Der er ligeledes et stort Antal unge Mænd og Kvinder, som opvoxe her, der ikke have Forstand og Erfaring nok til selv at finde Bestjættigelse. Disse Ting burde tildrage sig Biskoppernes, Præsidenternes og andre af Kirkens Embedsmænds Opmærksomhed

og Overvejelse. Vi burde tilbejbringe Industri, ved hvilket Folket kunde finde Bestjættigelse. Om Alle, der have en Indflydelse formedelst deres Stilling eller den Magt, som Bestyrelse af Midler skænker dem, vilde have denne Gjenstand beständig for Øje og arbejde i Forening til det rette Maal, da kunde mange Industrier blive satte i Gang i dette Territorium, som vilde bringe Fortjeneste til dens Grundlæggere og give stadig Bestjættigelse til Mange, som behøve det. I ethvert Distrikt og enhver Stav, hvor der gives passende Lejligheder, til at gjøre saadanne Anlæg, burde forstandige Mænd udvælges til at tage Bestyrelsen af disse Affærer, saaledes at Midlerne maa bruges paa en forstandig Maade, og at de ikke formedelst Tab deraf eller uvis Handel i Forretningen skulle blive mismodige.

Fra den Dag Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret har vor Sjæle-Fjende søgt at opvække de Ugudelige til at ødelægge den. Forskjellige Midler have været anvendte i den Hensigt: Lygn, Tradition, dybt rodfæstede Fordomme, Lærdom, Kristendommens Rigdom og Magt, Øselvold, Ild, Baand, Geværer og Sværd, fuldstændig Uddrivelses og Militærmagt har alt været prøvet forgjæves. En ny Forsøgelse er bleven begyndt i Form af Lovgivning og juridisk Tyrani, indspireret af Satan og iværksat af snue Eventyrer og lovløse Fanatikere. Det skammeligste og mest urepublikanske Forsøg af dette Slags var maalken den sidste Plan, som blev lagt af de lokale Sammensvoorne. Hvad der er kjendt som Edmundsloven, af 22de Marts 1882, haabede de var saa omfangsrig, at den vilde sikre den politiske Kontrol af Territoriet til Anti-Mormoner Bølggerne. Et stort Antal af begge Rys blev ved denne Lov forhindret i at stemme.

At dette ikke fratog Majoriteten af Territoriets Beboere dets Styrelse kan ikke tilskrives dens Ophavsmænd, thi det var deres Ønske og Hensigt; men til den Almægtiges Styrelse. Den Grund, som de angav, der hylbede dette Formaal, var, at det var haade rosværdigt og retfærdiggjørende, at bryde de helligste politiske Principer ja selv Konstitutionen for at fratage Mormonerne den politiske Kontrol, og give den til det anti-mormoniske Minoritet. Efter at de havde gaaet saa vidt for at fuldkomme deres Endemaal, saa kunde det næppe forventes, at de ikke vilde gjøre andre og mere voldsomme Forsøg, naar de fandt, at Edmundsloven ikke svarede til Hensigten, for hvilken den var bestemt. Det synes at være en Følge af Afvigelse fra sande republikanske og konstitutionelle Principer, lig Vedtagelsen af en saa hensynsløs Lovgivning som Edmundsloven, at ethvert fremtidigt Forsøg i samme Retning bliver mere og mere hensynsløst for anerkjendte Principer for politisk Frihed. I Stedet for at Edmundsloven tilfredsstillende den anti-mormoniske Higen efter Magt, saa stærkedes den blot. Dens Ophavsmænds Lykke med at saa den vedtaget, og Resultaterne, som paafulgte, gjorde dem mere modige, og de vovede at gjøre større Fordringer af Kongressen for mere yderliggaaende Lovgivning. Emisærer fra Saltjøstaden bleve engagerede og sendte til Washington, hvilke bleve betalte af et Fund, som samledes fra Ikke-Mormoner i Territoriet, for at sikre Gjennemførelsen af en Lov, som skulde binde Hænder og Fødder paa Mormonerne og overgive dem, deres Frihed og Ejendomme til deres Fjender. De syntes ikke at have nogen Tvivl om, at deres Fordringer vilde blive mødte med Redebønhed fra den Nationale Lovgivnings Side og fra Republikken i Almindelighed.

Paa den første Dag af den 49de kongressionelle Forsamling præsenterede Senator Edmunds et Lovforslag, som var Nr. 10 paa Senatkalenderen, hvilket indeholdt stammelige urepublikanske Træk. Dets øjensynlige Øjemed var, aldeles at berøve Majoriteten i Utah sin Frihed. Der vare nogle faa Senatorer, som mandigen talede imod Vedtagelsen af dette Forslag, der var et Indgreb i religiøs Frihed; men deres Protester og Argumenter vare forgjæves. Forslaget blev vedtaget i Senatet og sendt til Underhuset. Vore Venner paaviste paa en tydelig Maade dets Ugrundløsmæssighed for Underhusets juridiske Komité, og Alt muligt blev udført for at oplyse Komitéen om Utah Affærerne, og Sammensværgelsen, som eksisterede her for at erholde det politiske Herredømme i Territoriet. Et nyt Lovforslag blev præsenteret af Formanden for denne Komité, i Stedet for Forslaget som blev vedtaget i Senatet, og det viste sig, at det nye Lovforslag var ligesaa usforsvarligt som det, for hvilket det skulde træde i Stedet. Forslaget blev dog modificeret og forandret af visere og mere konservative Lovgivere, trods alle dets Forkæmperes Anstrængelser, et Resultat, som vi tilskrive Forsynets styrende Magt og nogle fornuftige offentlige Mænds Tilbageholdenhed i at sanktionere et Skridt, saa hensynsløst som dette var til borgerlige Rettigheder. Reference-Komitéen, der bestod af Mænd fra Senatet og Huset, opnaede en Overenskomst, og i en forandret Form blev Lovforslaget atter forelagt begge Huse og vedtaget uden Forandring og blev tilsidst til Lov uden Præsidentens Underkrift. Saaledes som det var i dets oprindelige Form, var det Hensigten at ødelægge Kirken dermed.

Det bliver i Almindelighed indrømmet, at en saadan Lov har aldrig

før været vedtaget i dette Land, og for at finde dets Lige maa vi gaa tilbage til Middelalderens Optegnelser, da Mænds Begreb om Frihed var indskrænket til saadanne Indrømmelser, som despotiske Regjeringer og Regenter behagede at stjænke dem. Den Paragraf, som giver dem Magt til at gjøre Indgreb i Kirkens Ejendele og inddrage dem under Staten eller disponere over dens Midler paa anden Maade i Modsetning til Givernes Hensigt, er en Overtrædelse af geistlige Rettigheder, og ligner Berøvelse og Konfiskering.

At berøve Kvinderne deres Stemmere, uden Marsag eller uden nogen Bestyldning imod dem for Brøde, er en Overdrivelse af despotisk Magts Udøvelse, og er uden Lige i republikansk Historie. Ingen rimelig Grund kan gives for et saadant Indgreb i politiske Rettigheder, som har været udøvet uden Hindring i de sidste sytten Aar, og Ejendens tomme Paastand, at de ønske at fri Kvinderne i Utah fra Trældom, burde for stedse være bragt til Lausshed. Naar man tager dette i Forbindelse med andre Dele af Loven, saa røber det, at det er et Forsøg paa at berede Vejen, saaledes at Minoritetet kan komme til at regjere over Majoriteten, fordi disse ere Medlemmer af en upopulær Kirke. Det burde være gode Borgeres og Sidste-Dages Helliges Hensigt ved lovlige og passende Midler, som staa til deres Raadighed, at opretholde Friheder, som ere kjære til enhver Borger. Medens mange af de Mænd og Kvinder, som ved Herrens Hjælp først kom til dette Land og gjorde det tilgjængelig for menneskelig Besiddelse og Civilisationens Tilværelse, ere forhindrede fra personlig at tage Del i Regjeringen, saa er det deres Pligt, saavel som Privilegium, som kunne, med Flid mandigen at forsvare og søge at bevare den lokale

Regjering i Majoritetens Haand. Ved saaledes at opholde hvad der er Ret, og hjælpe til at afsørge det Onde, ville de erholde en retfærdig Guds Betsignelser og en god Samvittighed.

Et godt Punkt i den nye Lov er Fritagelsen af, hvad de anse for lovlige Hustruere, fra at vidne imod deres Mænd i Sager, som fremkomme under Edmunds-Loven. Dette tilligemed Højeste-Rets Kjendelse i de Forenede Stater, som tilintetgjorde Doblings-Systemet, hvorved de overdrevene Straffe, paatvungne ved Lov, blev ulovligt forøget paa Monererne, ere haarde Saar for Utah-etterterne og Distriktsadvokater for deres Overdrivelser og Ondskab i at forfølge Personer, som handle under den stærkeste religiøse Overbevisning. Den Lindring, som saaledes stjænkedes Mange, der var underkastet juridisk Forfølgelse, vilde uden Tvivl blive betydelig forøget, om andre overdrevene Regler vedtagne i Utah Retterne ogsaa bleve undersøgte af højeste Tribune i Landet.

Enten Kirken er en Korporation eller ej, derom hersker der stor Tvivl, og er et Spørgsmaal, som vil blive afgjort i Fremtiden; men om det skal blive afgjort, at det er en Korporation, er det da muligt, at efterat et Territorium har stjænket et Privilegium til at indkorporere og Kongressen har anerkjendt denne Handling i mange Aar uden at forandre den eller gjøre nogen Indvending, at Kongressen nu paa en Gang kan tilbagekalde dette Privilegium og anvende Midlerne til saadant Brug, som Majoriteten i Kongressen skulde finde for godt. Derjom dette er muligt, da maa vi tilligemed andre Territoriers Befolkning med Rette spørge: Leve vi under en Regjering, der er styret ved Lov, eller ere vi som frie Mænd og alle vore Rettigheder underkastede Kongressens Luner og Nykker?

De Forenede Staters Højeste-Ret, i 19 Howard Side 449, sagde: „Kongressens Magt over en Borgers Person og Ejendom kan aldrig blive umdskænket under vor Konstitution og Regjeringsform. Regjeringens Magt og Borgernes Rettigheder og Privilegier er tydelig bestreuet i Konstitutionen, og naar et Territorium bliver en Del af de Forenede Stater, erholder Regjeringen Besiddelsen af det paa den Maade, som er udtrykt i den. Den tager Besiddelse af det med en Magt over Borgerne, som er bestemt paapeget og indskrænket ved Konstitutionen, hvorfra den har erholdt sin egen Tilværelse, og ved hvilken den alene kan vedblive at eksistere som en Regjering. Den har ingen som helst Magt mere end hvad den giver, og den kan ikke, naar den tager Besiddelse af et Territorium af de Forenede Stater, tilfidesætte sin Karakter, og antage en uvilkaarlig eller despotisk Magt, som Konstitutionen ikke har givet den. Regjeringen kan ikke skabe sig nye Rettigheder forskjellige fra Borgernes af de Forenede Stater og de Pligter den skylder dem under Konstitutionens Bestemmelser.”

At bevilge Ejendom tilhørende en privat Korporation, ved at sige, at alt over en vis Værdi skal tilfalde Regjeringen, er en Handling som passede for de mørke Tidaldere, naar Statens Ret til saadan Ejendom blev kjendt gyldig ved Theorierne at Ejendommen tilhørte et Len. I senere Tider har mere resfærdige Meninger hersket, selv naar Korporationer ere opløste for Lovbrud, at Ejendommen af den opløste Korporation skal tilfalde Medlemmerne.

Med Rette sagde Retten i Wilkinson og Leland Sagen (2. Peters 65.) da de behandlede et Spørgsmaal angaaende at tage Ens Ejendom og give det til en Anden formedelst Lovgivning uden lovlig

Undersøgelse: „Den Regjering kan næppe blive anset for en fri Regjering, hvor Ejendomsretten er alene uden noget Baand afhængig af den lovgivende Magts Vilje. De ledende Grundprinciper for al fri Regjering synes at fordrer, at Retten til personlig Frihed og privat Ejendom bør respekteres. * * * En Lærdom forskjellig herfra er aldeles uoverensstemmende med de ædle og ledende Principer i republikansk Regjering og med Borgernes Ret til den frie Nydelse af deres Ejendom, som de have lovligt erhvervet.”

I en Sag, som blev appelleret til de Forenede Staters Højeste-Ret (Terrett og Taylor, 9 Cranch), der angik Kirke-Ejendom, som den lovgivende Forsamling i Staten Virginia foretog sig at fratage den Korporation, som holdt den, og overgive den til Børgere, ligesom denne Lov prøver paa at gjøre. Dommer Story sagde: „Men Ejendommen var i Kirkeligheden og isølge Lov kjøbt af Sognekfolket eller erholdt ved Gaver fra private Givere. Rettigheden dertil tilkom uforsværgelig Menigheden eller dens lovlige Forstandere. Det stod ikke i Kronens Magt at tilegne sig det, ej heller var det i Parlamentets Magt at tilintetgjøre Bevillinger uden ved at udøve den mest ubetingede, undertrykkende og uretfærdige Magt, som de underkastede sig, alene fordi det ikke kunde afværges. Den var ikke tabt; thi Kirken havde ikke begaaet nogen Forbrydelse. Ophævelsen af den retslige Magt tilintetgjorde ikke mere Rettigheden til at besidde Ejendommen, end det gjorde nogen anden Korporations eller Individets Rettighed til dens eller sin egen Ejendom. * * * Vi anse os selv som en Forsvarer af naturlige Retfærdigheds Principer, af Grundlovene for enhver fri Regjering, af Landen og Bogstaven af de Forenede Staters Konstitution og af de mest respektable juridiske Domstoles

Rjendelser, naar vi bestride en saadan Lærdom."

Det er let for Mænd at forstaa, at den nye Lov, der er bestemt til at fratage os vore Ejendomme og disponere af det, som vi have erhvervet paa en lovlig Maade, er i aaben Modstrid til Konstitutionens Bestemmelser som siger:

"Ingen skal berøves Liv, Frihed eller Ejendom uden lovlig Rettergang."

En vel bekendt Skribent har sagt idet han omtaler denne Lovs Urimelighed: "De maa først afstasse den gamle indgroede Jorden, der har været anerkjendt fra ældgamle Tider, at hvad en Person har lovlig erhvervet sig er hans eget og ingen Andens."

Der er maaste næppe nogen Del af den nye Lov, der har tildraget sig saa megen Opmærksomhed, som den Paragraf, der omhandler Prøveeden. Valgene af Byraadet i Brigham City, kort efter at Lovforslaget blev vedtaget, tvang Folket til at undersøge Eden omhyggeligt, for at see, om de kunde tage den og registrere eller ikke. Dette gjorde, at denne Del af Loven blev almindelig kritiseret. Vore Fjender have sat de mest ugrundede Usandheder i Omløb om vort Folk, og bestyldt dem for, at de ikke undse sig for at gjøre falsk Ed, dersom de derved kunne frie dem selv og deres Venner for Straf. Men Ingen vidste bedre, end de gjorde, at disse Bestyldninger vare opdigtede

Løgne. Der er daglig bleven fremlagt Bevis herpaa i Distriktsretterne i de sidste 30 Maaneder, naar Sidste-Dages Hellige ere blevene forhørte, fordi de have forsøret og anerkjendt deres Hustruer og Børn, og nægtet at give et Løfte, som Retterne søgte at astvinge dem, under den Forsikring at, dersom de blot vilde gjøre det, da skulle de undgaa Straf.

Vore Brødre, der gjøre sig megen Samvittighed over at sige og gjøre noget, som kunde faa Udseende af en Fornægtelse af deres Religion, undersøgte nøje denne Ed, og brøstede hvilke Virkninger det vilde have for dem, deres Børn og Verden i Almindelighed. Med fuld Bevisethed om alle dets Følger, besluttede derfor de, som kunne, at tage Eden; men dette gjorde den ikke mindre overdreven og ukonstitutionel i sin Karakter. Lovens Regel er, at en Mand er anset for at være uskyldig, indtil han er bevist at være skyldig; men isølge denne Lov synes man at antage, at Territoriets Borgere agte at overtræde Loven, og de maa derfor bortstasse denne Formodning ved at tage Eden. Dersom denne Ed var bleven fordret af et Folk, som havde været oprørske, da kunde der have været et Skin af Retfærdiggjørelse, men at fordrø en saadan Ed af Personer, der aldrig have overtraadt nogen Lov, har ikke sin Lige selv under despotiske Regjeringer.

(Fortættes.)

— Den Kløge hjælper sig selv. Taaben derimod vil enten ikke høre det bedste Raad, eller ogsaa følger han det paa en taabelig Maade, naar han følger det.

— I den moralske som i den fysiske Verden er det aldrig, det Boldsomme, som varer; det Træ, der tvinges til at prange med en unaturlig Masse af Blomster, bærer dem og — dør.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Retfærdiggjærelse ved Troen.

„Eder alle, som ere i Rom, Guds Elskelige, kaldte Hellige, være Naade og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesu Kristo! Først takker jeg min Gud ved Jesum Kristum for Eder alle, at Eders Tro omtales i den ganske Verden.“ Rom 1, 7—8.

Saaledes skrev Apostlen Paulus til de Hellige i Rom. Vi have anført hans Ord som en Grundvold for nogle Bemærkninger, som vi ville gjøre angaaende en populær men meget misforstaaet Læresætning. Retfærdiggjærelse ved Troen er uden al Tvivl et sandt Princip; men fordi vi tro Skrifterne fremsfor Mennekelære derfor kunne vi ikke antage den Ide, som nu er saa almindelig, at et Mennekte kan blive frelst af Naade, fordi det antager at Jesus Kristus er Guds Søn. For det første: Tro er ikke simpelthen en antagen Mening; men et Kraftprincip. Kristus udsøgte sine Mirakler ved Tro, og han fortalte sine Disciple, da de spurgte ham, hvorfor de ikke kunde udtaste Djævelen, hvem han siden kastede ud, idet han svarede:

„For Eders Vantroes Skyld; thi sandelig siger jeg Eder, dersom I have Tro som et Senepaskorn, da kunne I sige til dette Bjerg, flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt. Men dette Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste.“ Matth. 17, 20—21.

Dette forklarer meget bestemt Troens Princip, ved hvilket Menneket bliver retfærdiggjort. Storheden er ikke saa meget i Gjerningerne som blive udsøgt, som i det Princip ved hvilke de blive udsøgte.

Paulus lykønskede de Hellige i Rom paa Grund af deres Tro, der var tilkjendegivet ved deres Gjerninger og omtalt i al Verden. De vare blevne lærte at visse Tegn skulde følge de Troende, som en Virkning af Modtagelsen af den Hellig-Aand, og de troede det, hvorfor de udsøgte de Handlinger, som fordredes, og det forjættede Resultat paafulgte; thi Herren arbejdede med dem og stadsæstede Ordet med medfølgende Tegn. Dette var Følgerne af en levende Tro, og det var den Slags Tro, som Paulus hentydede til, naar han sagde til de Hellige i Rom: „Altsaa retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Kristum, ved hvem vi have erholdt Afgang i Troen til den Naade hvori vi staa.“ Det var denne Tro, som var tilkjendegivet ved Abraham, der troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. Det var Gjerningen som udviste Troen, ved hvilken han blev retfærdiggjort.

Der er ingen Tvivl om, at Formodning er Grundvold til Tro. Uden Tro kan der ikke blive nogen Gjerning eller Retfærdiggjærelse; „thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belsønner, som søge ham,“ for at erholde en Tro, ved hvilken de kunne blive retfærdiggjorte. Et Mennekte kan antage, at Jesus var Kristus, og at han døde for at frelse Syndere,

og dog ikke have nogen Tro paa de Lærdomme, han lærte, eller udsøre de Gjæringer, som ere nødvendige til Salighed, og hvorved de udøise Troen.

Det er én af de usle Lærdomme, som Mænd have givet, idet de have fremsat deres lærde (?) Mening over Apostlenes Skrivelser, hvilken Lærdom er magtesløs til at frelse, og de spille deres Ord, naar de paastaar, at der er Retfærdiggjørelse i nogen anden Slags Tro. Den levende Tro bliver ikke mere lært i nogen af de saakaldte kristne Kirker, hvilke erklære, at de Tegn og Betsignelser, som fulgte de Troende, ere affastede. I følge deres egen Betsignelse er det klart, at de ikke kunne frelses ved den Naade, som erholdes formedelst Tro, thi de kunne ikke blive retfærdiggjorte ved en Tro, som de fornægte, og som de ikke ere i Besiddelse af, hvilken Tro var saa nødvendig i Pauli Dage, og som han opfordrede de Hellige til alvorlig at tragte efter.

De Sidste Dages-Hellige tro paa at have en Tro, som frembringer Gjæringer, og de tro, at de blive retfærdiggjorte ved en Tro, der viser sig i Gjærning. De tro paa Gud, at han er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og de følge Juda Formaning, „at de skulle stride for den Tro, som en Gang blev overantvordet de Hellige“. De blive opmuntrede dertil ved den Kundskab de have om Præstedømmets Gjengivelse, om Myndigheden, ved hvilken de have annammet den Hellig-Aand, og ved et levende Vidnesbyrd, der er saa nødvendig for at erholde den Tro, som en Gang blev overantvordet de Hellige til at styrke dem til at bestaa indtil Enden, og til at blive retfærdiggjorte ved samme, ja den Tro, som skal blive anerkjendt af Gud og sikre dem Saliggjørelse ved Naaden.

Disse ere tydelige og simple Principer; de ere et glad Budskab om stor Glæde for Alle, som elste den Herre Jesum Kristus, hvilke have ønsket at leve i Kristi og Apostlenes Dage, at de kunne have været delagtige i de Betsignelser, som de gamle Hellige nød. Vi indbyde Alle til at undersøge Evangeliets Principer, som de læres i Jesu Kristi Kirke i Dag, og de ville finde, at de ere de samme som Kristus lærte for atten hundrede Aar siden. Det er Faderens Lære, den lige og snævre Vej, der fører til Livet, hvilken kun Faa ville finde. Det er det samme Princip, som blev lært af Apostlene og Guds Tjenere, saa længe de levede paa Jorden, indtil Guds Myndighed blev borttaget. Men Være være Gud i det Høje! At det har behaget ham at gjengive den gamle Tro til Jorden, og at Tegn følger den Troende ifølge Faderens Vilje. Hele Menneskeslægten kaldes paa til at omvende sig og antage „dette Riges Evangelium“, som prædikes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd, hvilket prøver deres Oprigtighed, der bekjende, at de tro paa Bibelen og som foregive at de tro paa den Herre Jesum Kristus; thi som han selv sagde: „Hvo som er af Gud, hører Guds Ord“, og „mine Foar høre min Røst og jeg kjender dem, og de følge mig.“ Disse ere de, som ville blive retfærdiggjorte ved Troen og frelses ved Naaden; thi de ville gjøre Faderens Vilje og blive belønnet for deres Gjæringer ved hvilke de udøiste deres Tro.

Mill. Star.

Konferencemøde i Aalborg.

Konferencemødet i Aalborg begyndte Lørdagen den 30de April 1887 om Aftenen Kl. 8.

Tilstede vare N. C. Flygare, Præsident over den scandinaviske Mission, N. Mittelsen, Præsident over Aalborgs Konference, tilligemed de i Konferencen arbejdende Forstandere og omreisende VEdste.

Mødet aabnedes paa sædvanlig Maade med Sang og Bøn, hvorpaa Præsident N. Mittelsen, efter nogle indledende Bemærkninger, gav Forstanderne fra de forskjellige Grene Lejlighed til at afgive Rapport.

VEdsterne B. C. Høggsted fra Aalborg Gren, C. Frandsen fra Hjørring Gren, C. L. Valle fra Frederikshavns Gren og C. L. Christensen fra Sæby Gren gave Beretninger om samme, hvilke viste at mange Forsamlinger vare blevne afholdte og meget Vidnesbyrd udspreedt, som de haabede skulde bære Frugt i sin Tid. I de forløbne syv Maanedes var 33 bleven døpte medens kun 3 vare udelukte og paa flere Steder var der gode Udsigter i Fremtiden.

VEdste M. Mouritsen glædede sig i sit Arbejde, som omreisende VEdste og havde søgt at sprede Vidnesbyrdet.

Præsident N. Mittelsen stadfæstede den af Brødrene afgivne Rapport, og sølte sin Ringhed til at udføre dette store Arbejde i Herrens Vingaard; men stolede paa at Herrens Velsignelse maatte følge ham.

Præsident N. C. Flygare fremstod derpaa og udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde, som Brødrene havde udført i den forløbne Vinter. Han sølte at det var en Høstid at mødes med de Hellige, der tiltage i Styrke og Magt paa Jorden,

og der har aldrig været en Tid, som var mere lys for Guds Rige end den nærværende. Opmuntrede de Hellige, idet han fremstillede hvilket Haab der var for dem, som blive trofaste, hvorum Profeterne havde talet, naar de stuede hen til de sidste Dage, hvilke Velsignelser kun kunde erholdes formedelt Trofasthed i at holde Guds Bud.

Mødet hævedes med Bøn af VEdste N. C. Christensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Konf. Præs. N. Mittelsen oplæste den samlede Rapport; der vare 6 VEdste fra Zion, 17 locale VEdste, 7 Præster, 10 Lærere, 2 Diaconer og 200 Medlemmer; 33 vare døpte, 13 emigrerede, 3 udelukte, 2 døde og 5 Børn velsignede. Der var afholdt 250 Forsamlinger i Konferencen. Stjernen havde 117 Abonnenter og deraf vare der 15 Fremmede. Bøger og Skrifter til en Værdi af 168 Kr. vare udsprede. Der vare 3 kvindelige Hjælpeforeninger i Konferencen, som var en Støtte til Brødrene og ydede Bistand til de Fattige fra Tid til anden. Han glædede sig i Evangeliet og bevidnede at Brødrene, der arbejdede med ham, vare gode og trofaste Mænd, ligesom de Hellige i Almindelighed søgte at efterleve deres Religion og tjene Gud. Uagtet Vidnesbyrdet ikke mødte den bedste Modtagelse, saa haabede han dog, at noget af den udsaaede Sæd skulde bære Frugt i sin Tid.

C. Frandsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed, og til at vise Verden et sølgeværdigt Exempel.

B. C. Høggsted ønskede selv at blive oplyst og var villig til at oplyse sine

Medmennesker. Han gav flere gode Lærdomme og viste hvor stort Mørket er, som omtaager Menneskenes Sind, hvilket var Frugter af Frafaldet, som havde været paa Jorden, og af Bildfarelsen som Pave-magten havde indført.

Præs. N. C. Flygare ønskede at tilføje sit Vidnesbyrd til det, som var aflagt af Brødrene. Han viste hvorledes Gud i fordums Dage havde kaldet Mænd til sit Arbejde og givet dem Magt over deres Modstandere. Egypternes Vise gjorde store Undere; men Moses overgik dem i sin Magt; disse Velsignelser kunne ikke kjøbes for Penge. Ingen kunde udspørg noget i Herrens Navn uden at være kaldet af Gud lig Aaron. Dette var Maaden at Petrus og Paulus og andre Apostle vare sendte i forrige Dage, og der er kun én Tro og én Daab, én Gud og Alles Fader. De Sidste-Dages Hellige ere de eneste, som bekjende denne Lære. Han havde søgt forgjæves iblandt Religionspartierne efter denne Lære i 30 Aar. Vi ere evige Væsner, Guds Sønner og Døtre, og vor Tid her paa Jorden til at beredes til at mødes med vor Fader i Himmelen; er kun kort, hvorfor han opmuntrede til at benytte den kostbare Tid. Guds Omsorg for sine Børn er stor, og han sendte sin enbaarne Søn, for at vi, ved at følge hans Exempel, kunne erholde det evige Liv. Han sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Takfælgelse af Vældste M. Mouritsen.

Eftermiddagsmødet Nr. 2.

Efterat Rabveren var uddelt, fremstod Præs. N. Mikkelsen og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligeledes blev B. C. Høgsted foreslaet til Forstander for Aalborg Gren, C. Frandsen for Hjørring Gren, C. L. Halle for Frederikshavn's Gren og C. L. Christensen for

Saby Gren, hvilket alt blev enstemmigt vedtaget.

C. L. Christensen henpegede til Frafaldet og til Forjættelserne om Tidernes Fylde's Husholdning, hvortil Profeterne havde set hen og ønskede at leve i, men døde i Troen uden at opnaa det. Vi leve nu paa den Tid, og Gud har gien-givet Evangeliet og oprejst Mænd med Myndighed, hvis Forudsigelser gaa i Opfyldelse. Herren indsamler nu sine Sønner og Døtre i Orken, der er bestemt til at blomstre som en Rose, og Rilbevæld springe frem paa de tørre Steder, ligesom Profeterne have forudsagt.

Præsident N. C. Flygare sagde, at de Lærdomme, som de havde hørt kunde synes til Nogle lidt fremmed; men vi boede paa et Sted, hvor Indianerne og Markens vilde Dyr før havde haft sin Bolig, og Herren velsignede Landet for sine Børn. Vi troede paa at dyrke Gud i Overensstemmelse med vor Samvittighed og tillod Andre den samme Rettighed. Uden Haabet om det tilkommende Liv, vilde dette Liv være en kold Verden. Vi nedlægge vore Pulstruer og vore Børn i Jordens mørke Skjød, og Sorger møder os; men Kristus har tilvejebragt de Dødes Opstandelse; og han oprettede sin Kirke, og ved Lydighed til hans Evangelium kunne Menneskene erholde Del i den Frelse, som de attraa. Det første, der fordredes var Tro, dernæst Omvendelse, og derpaa Daab i Lighed med Kristi Daab, som han modtog af Johannes den Døber. Falske Lærere have forvendt disse Lærdomme og indført Barnedaab og Konfirmation m. m.; men Gud har atter talet og hyder Menneskene at forlænge Bildfarelse og an-namme Sandheden; men dersom de ikke omvende sig, vil det gaa dem ligesom det gif Slægten i Noæ Dage, der blev

indelukt i Fængsel og besøgt efter mange Dage. Tusind Aar vilde spinde hen, før de vilde faa en anden Lejlighed til at høre Frederik's Budskab; thi der gives kun én Vej til Frelse. Han bevidnede at Gud havde begyndt dette Værk paa Jorden, og at det vilde bestaa evindeligt, og Profetierne, som omtale de sidste Dage, ville blive opfyldte.

Taksigelse af C. L. Valle.

Aften Kl. 7.

Mødet aabnes paa sædvanlig Maade.

Ældste M. Mouritsen udtrykte sin Glæde over de Raad og Lærdomme, han havde lyttet til i denne Konference, og ønskede at være en Medarbejder for Herrens Sag. Han ansaa det for en Nødvendighed at være lydigt til Guds Tjeneres Raad.

Ældste C. L. Valle glædede sig over, at hans Forældre havde annammet Evangeliet, hvorved han kom til at blive opdraget under dets Indflydelse. Han bevidnede, at Gud havde Profeter og Apostle paa Jorden.

Ældste C. Frandsen stadfæstede det af de øvrige Talere aflagte Vidnesbyrd. Han søgte Bedrøvelse over Verdens Tilstand.

Præsident N. Mikkelsen opmuntrede til at erindre de givne Lærdomme og vore ved samme og være trofaste og lydige Sønner og Døtre.

Mødet hævedes til ubestemt Tid med Bøn og Taksigelse af Præs. N. C. Flygare.

C. L. Christensen.

Skriver.

Uddrag af en Tale af Apostel J. W. Taylor,

holdt i General-Konferencen i Provo Stavs Tabernakel den 6te April 1887.

Apostel J. W. Taylor

søgte sig vel, fordi han forstod, at Forsynets altseende Øje vaagede over os som et Folk, og at den Almægtige styrede Begivenhederne til det Bedste for os i det Hele. Paa en af sine Rejser mødte han for nylig en Herre, som spurgte ham, om han var en „Mormon“. Taleren besvarede Spørgsmaalet bekræftende, og spurgte, om det var hans gode Udseende, som indgav Spørgeren denne Tanke. Til hans Stoffelse erklærede den Fremmede, at det var just ikke dette; men han saa Taylor bestige Toget i en By, som næsten udelukkende var beboet af „Mormoner“. Samtalen faldt dernæst paa Edmunds-Lucker-Loven, og den Fremmede ønskede at vide, om denne Lov vilde have Kirkens Tilintetgjørelse til Følge. Taleren svarede, at denne

Tanke var aldrig opkommen i hans Sind; men da Spørgeren indgav ham den, vilde han sige nej. Årsagen var, at Majoriteten af Kirkens Medlemmer kunde i Henshold til Skrifterne fremlægge Beviser for deres Tro og Haab. De havde Kundskab om Sandheden af dette Værk, og Mange vilde hellere miste deres Liv end forsage dette Vidnesbyrd. Den fremmede Herre havde dernæst gjort Spørgsmaal med Hensyn til vore Ægtefælleforordninger, og Taleren henviste ham til den Myndighed, som Frelseren gav Apostlene, naar han siger: „Svab som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlene“ osv. De Sidste-Dages Hellige troede paa en Forening imellem Mand og Hustru for Tid og Evighed, og den Mand, som havde en Hustru, som var død, og en, som levede, var i

Kirkens Dine lige saa meget en Polygamist, som en Mand, der samtidig havde to levende Hustruer. Dette Svar overraste Spørgeren, som sagde, at det var en Stam for den amerikanste Regjering at behandle os, som den gjorde, Noget, hvorom Taleren fuldkommen var enig med den Fremmede.

J Lærdommens og Pagtensbog er der en Befaling til Kirkens Medlemmer om at møde sammen i Faste og Bøn den første Torsdag i Maanedens. Denne Befaling var i de senere Aar bleven oversat i den Grad, at kun naar en Familie havde et Barn, der ønskedes vel-signet, saa gik i Almindelighed Moderen med det, og hun kunde da maaske ved Hjemskomsten møde sin Mand med et vredt Ansyn, fordi Middagsmaden ikke var færdig. Resten af dem, som besøgte disse Møder, vare gamle Folk, som ikke længere kunde arbejde. Er det da noget Under, at de, som ikke tilhøre Kirken, spotte over vore store Fordringer i Theorien, naar vor Pragis svarede saa lidt til vor Bekjendelse. I denne Henseende havde den Forsølgelse, vi for Tiden ere Gjenstand for, bevirket en stor Forandring til det Bedre. Wardhusene i Saltstaden, hvor vore Fjender have raset værst, ere for smaa til vore Fastesamlinger. Og jeg er nar ved at sige, at jeg vilde ønske, at Deputy Marshallerne ville besøge de affides liggende Steder, hvor Folket endnu ikke er vaagnet op til at indse Nødvendigheden af at gaa til disse Møder.

Der er omtrent 50,000 Børn af alle Aldere i Kirken, men mange af dem dø i en ung Alder. Taleren troede ikke, at dette var, som det burde være. De Eldeste, som gik ud og prædikede Evangeliet, sagde, at visse Gaver og Kræfter skulde følge dem, som troede. Hvorledes er det med vor Tro i Dag?

Helbredelsesgaven har været i Aftagende i de senere Aar. Hverken Præstedømmet eller Folket besidder den i den Grad, som de burde. Det gjorde ham ondt at se saa mange Børns Grave i vore Begravelsespladser. Ingen kunde have Helbredelsesgaven, naar han ikke fastede og bad; ligesaa lidt kunde Nogen nyde Profetiens Gave uden dette. Han anførte Exempler fra Skriften som Bevis for dette. Disciplene fordem kunde ikke ud-drive en uren Mand uden ved Faste og Bøn. Da Moses behøvede mere Magt, fastede han 40 Dage og Nætter paa et ensomt Bjerg. David fastede og bad, at hans Overtrædelse maatte blive ham tilgivet. Han viste derved, at han troede, at dette var den bedste Maade at gjen-vinde Guds Yndest paa.

En anden Ting, som han ønskede at omtale, var Brigham Youngs Akademi. Bestyreren for denne Lærestiftelse, Karl G. Maeser, havde tilfulde forstaaet og sat Præsident Youngs Plan i Udsjærelse med Hensyn til denne Skole. De Clever, som udgaa fra den, ere ikke alene godt hjemme i de forskjellige Videnskabsfag, men de ere ogsaa vel underviste i vor Theologi og ere dygtige Forsvarere af vor Religion. Det første Præsidentstabs havde i sin sidste Epistel raadet os til at oprette mange saadanne Skoler for vor Ungdom, men hvor var dette Raad efterkommet? Taleren sagde, at hvis han havde været Katholik eller Methodist, saa vilde han have ønsket sine Børn opdragne i disse Religioner; men nu var han „Mormon“ eller stræbte at være det, og som saadan ønskede han i det mindste, at hans Børn ved Siden af de almindelige Skolesag ogsaa skulle lære vore Religionsætninger. Der er omtrent 5000 Børn af Forældre, der ere eller have været „Mormoner“, som undervises i sekteriske Skoler. Han vilde ønske,

at Forholdet var omvendt, thi dette vilde være mere til vor Ære.

Til Slutning bemærkede han, at han havde hovedsagelig omtalt to Ting, nemlig Fastemøderne og Børneopdragelsen. Han havde 99 andre Ting at omtale, men vilde overlade Tiden til Andre. Kirkens første Præsidentkab befandt sig vel; han sølte sig glad ved at kunne sige dette og haabede, at det fremdeles maatte blive bevaret fra dets Fjenders Efterstræbelse, ligesom Tilfældet var med de

Gamle. Vær glade og frimodige, ihukom Eders Bønner og de øvrige Pligter, som ligge foran os, og Guds Betsignelse vil være over Edet. Der er rejst et stort Strig over vore Egteskabsforhold; dette er et hult Paaskud. Hvad bryder Dagens 10,000 Politikere sig om, hvor mange Koner vi have, naar vi blot ikke tage deres? Han nedbad Guds Betsignelse over Konferencen, at Alt, hvad der blev sagt, maatte være tidssparende og dikteret ved Guds Aand.

Bibelen's Historie.

(Fortstæt fra Side 206.)

Han ophørte ikke at sørge over sit arme, ydmygende Folk, selv da den ødelæggende Straffedom var kommet over Juda og Jerusalem. Paa Levningerne af den hellige Stad, begræder han i sine herlige Klagesange sin Nations Skjæbne og opfordrer dem til at omvende sig. Han sendte sit Brev til de Fængne i Babel, hvori han beder dem at søge det Lands Betskerd, hvortil de vare bortførte.

Iblandt de Bortførte var ogsaa Ezeiel, en Profet fuld af Ridkjerthed og brændende Zver. Han var en stor Trøst for Føderne i Babel; thi hans Profetier ere fulde af de herligste og mest storartede Udsigter i den ærerige Fremtid.

Daniels Profeti er meget dyb og betydningsfuld. Han stod i høj Anseelse ved de babyloniske Kongers Hof. Han blev ogsaa beæret med herlige Synet, hvori han saa Udviklingen af hele Menneskeslægten's Historie, de fire store Riger samt de mindre Riger, i hvis Tid det sidste og store Rige skulde oprettes, som skal bestaa evindeligen. Han oplevede de Fængnes Tilbagekomst fra Babel.

Førend vi omtale den tredie Af-

deling af Profeterne, der optraadte efter det babyloniske Fangenskab, ville vi nævne tre historiske Bøger i den hellige Skrift, hvilke bleve skrevne ved denne Tid. Disse ere Esras, Nehemias og Esters Bøger. Den første Bog's Forfatter er uden Tvivl Esra selv, som nedstammede fra ypperstepræstlig Slægt og ansøgte det andet Tog af de tilbagevendende Føder fra Babylon til Jerusalem Aar 458 før Kristus. Han underviste dem med stor Zver i Moselov.

Tretten Aar efter Esras Død drog Nehemias, Kong Artaxerxes's Mundstjænt, med kongelig Fuldmagt til Jerusalem og ledede Opbyggelsen af Jerusalem's Mure med megen Zver. Han besæstede tillige Folket i Troen paa Jehova og lærte dem om Lydighed til Loven. Hvem der har skrevet Esters Bog, har man ikke kunnet udfinde; det synes som om den blev skrevet paa samme Tid, som da Esra og Nehemias skrev deres Bøger.

Men inden nogen af disse store Mænd vendte tilbage til det hellige Land, var der allerede to Profeter opstaaet i Jerusalem, hvis Skrifter vi endnu have, og disse udgjøre den tredje Af-

det gamle Testaments Profeter. Paa den Tid, da Iøderne arbejdede paa at opføre det nedbrudte Tempel, opstod Profeten Haggai omtrent 520 Aar før Kristus. Han opmuntrede og trøstede de Gamle, der havde set det første Tempels Skjønhed, opført af Salomon, hvilke klagede over det nye Tempels Lævelighed.

Sakarias levede samtidig med Haggai og profeterede meget tydelig om Messias anden Komme.

Sidst af Alle opstod omtrent 100 Aar senere, Profeten Malakias, og med hans Profeti sluttes Samlingen af det gamle Testaments Skrifter.

Iødernes Bibel er hermed fuldstændig; men vi maa ikke forestille os, at alle disse Skrifter vare allerede indbundne i et Bind og ordnede i Følgerække og inddelte i Kapitler og Vers, som vi nu have det gamle Testamente; dertil behøvedes endnu meget mere Omfjerg.

I Begyndelsen vare disse Bøger forvarede i et særstilt Skab eller Bærelse i Templet, og vare under Præsternes umiddelbare Opsigt; men alligevel fandtes der allerede paa den Tid, talrige Afstrifter deraf i hele Landet. Dette var især Til-

felde paa den Tid, da de saakaldte Synagoger bleve oprettede. Før det babyloniske Fangenskab kendte man intet til disse Steder. Jerusalem's Tempel var det eneste hellige Sted, hvor Iøderne kom sammen til Gudstjeneste og hørte Lovens og Profeternes Skrifter oplæse. Her skulle enhver Bogen, idetmindste en Gang om Aaret, komme for at tilbede; men dette var ikke nok, den hellige Skrift skulde læses oftere og mere regelmæssig for Folket, og i den Hensigt opførte man Synagoger i enhver By, som var af nogen Betydning, hvor visse Dele af Lovens og Profeterne bleve offentlig oplæste hver Sabbat. Dertil behøvedes ikke alene talrige Afstrifter af de hellige Bøger, men tillige duelige Mænd, som forstod at læse dem i de forskjellige Sprog. Dette var saa meget mere nødvendigt, da en stor Forandring i Iødernes Sprog havde fundet Sted. Under det lange Ophold i Babel havde Lægfolk tabt sit gamle hebraiske Tungemaal, og et eget Slags Sprog var fremkommet, der var en Blanding af hebraisk, syrisk og kaldæisk og udgjør det saakaldte armeniske Sprog, som nu tales af Folket i Armenien. (Fortsættes.)

Dødsfald. Maren Larsen døde i Gunneson, Sanpete Co, den 2den April d. A. Hun blev født i Bratten i Vendsyssel den 4de April 1815, var gift med Steffen Larsen, med hvem hun i 50 Aar delte Livets Sorger og Glæder.

Indhold.

En Epistel fra det første Præsidentskab	241	Konferencemøde i Aalborg	251
Red. Bem.:		Uddrag af en Tale af J. W. Taylor	253
Retsfærdiggjørelse ved Troen	249	Bibelsens Historie	256
		Dødsfald	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

F. C. Borchings Bogtrykkeri ved B. Petersen.